

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316211740
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316211740.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová v právnej veci žalobkyne: C.. T. T., bytom L. č.XX R., proti žalovanému v 1. rade: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava a žalovanému v 2. rade: Okresný súd Bratislava I, so sídlom Záhradnícka č. 10, Bratislava, o zaplatenie 31.790 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 11Cpr/4/2016 - 113 zo dňa 29.03.2018 , takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 11Cpr/4/2016 - 113 zo dňa 29.03.2018 v napadnutej časti p o t v r d z u j e.
Žalovaným v 1.a 2.rade priznáva proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 11Cpr/4/2016 - 113 zo dňa 29.03.2018 rozhodol prvým výrokom tak, že žalobu zamietol, druhým výrokom uložil žalobkyňi, povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade trovy konania v plnej výške, a tretím výrokom konanie o náhradu škody na starobnom dôchodku za obdobie od 01.02.2016 vo výške 1.298 eur s príslušenstvom a konanie o náhradu škody na starobnom dôchodku mesačne vo výške 59 eur od 01.12.2016 do úmrtia žalobkyne zastavil.

2. Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie odchodného vo výške 31.790 eur s príslušenstvom, škody na starobnom dôchodku vo výške 1.298 eur s príslušenstvom a škody mesačne vo výške 59 eur od 01.12.2016 do smrti žalobkyne, alternatívne, aby na to isté plnenie súd zaviazal žalovaného v 2. rade. Tvrdila, že nárok na vyplatenie odchodného jej vznikol v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), nakoľko dňom 31.01.2015 skončila vo výkone funkcie sudcu a odišla do starobného dôchodku. Splatné odchodné jej nebolo vyplatené z dôvodu podania návrhu na disciplinárne konanie a k zastaveniu disciplinárneho konania došlo až po dátume splatnosti odchodného dňa 07.04.2016. Ďalej uviedla, že návrh na disciplinárne konanie podal minister spravodlivosti aj verejný ochranca práv a oba návrhy boli spojené na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 3Ds/2/2014 a dňa 07.04.2016 bolo konanie zastavené z dôvodu, že sa vzdala funkcie sudcu. Poukázala na to, že podľa jej názoru Okresný súd Bratislava I mal pri vyplatení odchodného aplikovať článok 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, s poukazom na článok 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a v súlade s článkom 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedla, že ustanovenie § 21 ods. 5 zákona o sudcoch predpokladá vinu sudcu, hoci mu vina nebola dokázaná a preto nemá nárok na odchodné, čo je v rozpore s dohovorom a ústavou. Ďalej poukázala na to, že tento problém riešila aj prokuratúra, ktorá pre rozpor s dohovorom takéto ustanovenie do

zákona o prokurátoroch nepojala. Škoda na starobnom dôchodku jej vznikla tým, že Sociálna poisťovňa nemohla pri zvyšovaní starobného dôchodku pojať odchodné do vymeriavacieho základu, keďže odchodné nebolo vyplatené. V prípade, že by súd chcel kvalifikovať uplatnený nárok ako náhradu škody pre nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý obdobnú vec posúdil ako mzdový nárok a nie náhradu škody voči štátu.

3. Žalovaný v 1.rade žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Uviedol, že žalobkyňa sa domáha pracovnoprávneho nároku, za nevyplatenie ktorého nesie zodpovednosť osobný úrad, teda žalovaný v 2.rade a bolo na jeho posúdení, či sú splnené predpoklady na vyplatenie odchodného. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1.rade nemožno vyvodíť ani z ustanovení zákona č. 757/2004 Z.z.. Poukázal na podobné konania, v ktorých bola riešená otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k nárokom sudcov, alebo ich rodinných príslušníkov. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, poukázal na ustanovenie § 21 ods. 5 zákona o sudcoch, ktoré bolo do zákona včlenené zákonom č. 426/2003 Z. z. s účinnosťou od 01.11.2003, pričom súlad s Ústavou SR nebol doposiaľ spochybnený. Z tohto ustanovenia mal žalovaný v 2.rade legitímny dôvod žalobkyňi odchodné nevyplatiť, v opačnom prípade by došlo ku konaniu contra legem, pretože predmetné ustanovenie jednoznačne výplatu odchodného v prípadoch zastavenia disciplinárneho konania z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu vylučuje. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňi vznikol nárok na starobný dôchodok už dňa 02.06.2012, pričom funkciu sudcu sa v tom čase nevzdala a vzdala sa až potom, čo boli proti nej začaté disciplinárne konania a to 2,5 mesiaca po ich začatí. Nemožno preto uvažovať o tom, že sa žalobkyňa vzdala funkcie sudcu výlučne z dôvodu nadobudnutia nároku na starobný dôchodok. Žalobkyňi nič nebránilo vykonávať funkciu sudcu naďalej a počkať na rozhodnutie v disciplinárnom konaní, kde v prípade oslobodenia by jej vznikol nárok na vyplatenie odchodného. Žalobkyňa sa vzdala funkcie napriek prebiehajúcej disciplinárnej konaniu a musela si byť vedomá zákonných dôsledkov, ktoré toto rozhodnutie pre ňu prinesie.

4. Žalovaný v 2. rade žiadal žalobu zamietnuť. Namietal pasívnu vecnú legitímáciu v spore. Uviedol, že je nesporné, že disciplinárne konanie voči žalobkyňi bolo zastavené z dôvodu, že sa vzdala funkcie sudcu, preto jej v zmysle ustanovenia § 21 ods. 5 zákona o sudcoch odchodné nepatrí. Právna úprava upravuje dva samostatné dôvody pre nevyplatenie odchodného a to právoplatné odsúdenie disciplinárnym súdom pre čin, ktorý je nezlučiteľný s výkonom funkcie sudcu a zastavenie disciplinárneho konania pre vzdanie sa funkcie. Výsledkom disciplinárneho konania, v prípade žalobkyne, nemohlo byť odvolanie z funkcie sudcu, za predpokladu, že by súd návrhom vyhovel a z týchto dôvodov argumentácia žalobkyne nemá právnu relevanciu. Žalobkyňa, ako dlhoročná sudkyňa, si musela byť vedomá právnych dôsledkov vzdania sa funkcie v spojení s prebiehajúcim disciplinárnym konaním vo vzťahu k jej nároku na odchodné a nič jej nebránilo, aby si na výsledky disciplinárneho konania počkala, napríklad s využitím inštitútu prerušenia výkonu funkcie sudcu, ako v obdobných prípadoch postupovali iní sudcovia.

5. Žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 17.05.2017 žiadala iba zaplatenie odchodného a vo zvyšku zobrala žalobu späť, preto súd prvej inštancie konanie v časti prevyšujúcej vyplatenie odchodného vo výške 31.790 eur s príslušenstvom zastavil.

6. Súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že mal za preukázané, že žalobkyňa vykonávala funkciu sudcu v období od 02.07.1993 do 31.01.2015. Funkcie sudcu sa vzdala listom, ktorý bol kancelárii prezidenta Slovenskej republiky doručený dňa 28.01.2015 a dôvodom bol odchod do starobného dôchodku, pričom v takom prípade funkcia sudcu zaniká uplynutím kalendárneho mesiaca, v ktorom bolo písomné oznámenie o vzdaní sa funkcie doručené prezidentovi, preto funkcia sudcu zanikla dňa 31.01.2015. Nesporné bolo aj to, že žalobkyňi nebolo vyplatené odchodné, ako aj to, že voči žalobkyňi bolo vedené disciplinárne konanie sp. zn. 3Ds/2/2014, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 17.03.2015 zastavené. Voči predmetnému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím 1Dso/1/2015 zo dňa 07.04.2016 zamietnuté a rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu nadobudlo právoplatnosť dňa 07.04.2016. Dôvodom zastavenia disciplinárneho konania voči žalobkyňi bolo vzdanie sa funkcie sudcu. V konaní obaja žalovaní namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore. Podľa názoru súdu zánikom funkcie sudcu zanikol aj osobitný vzťah žalobkyne ku štátu, nakoľko v zmysle ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o sudcoch vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z

ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát by v týchto vzťahoch konal ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis, čiže ministerstvo spravodlivosti. Žalobkyňa v čase podania žaloby už nevykonávala funkciu sudkyne a jej vzťah ku štátu zanikol. Nemožno pri určení vecnej pasívnej legitímácie argumentovať ani ustanovením § 65 ods. 5 zákona o sudcoch, v zmysle ktorého za uspokojenie platových nárokov sudcov zodpovedá štát, nakoľko ustanovenie § 21 zákona o sudcoch odhodné nepriraduje ku platovým nárokom, ale o odhodnom hovorí ako o nároku súvisiacom so skončením výkonu funkcie sudcu. Nasvedčuje tomu aj ustanovenie § 1 zákona o sudcoch, ktoré rozlišuje medzi platovými pomermi a nárokmi po skončení výkonu sudcovskej funkcie (zákon upravuje postavenie sudcov, ich práva a povinnosti, vznik a zánik funkcie sudcu, disciplinárnu zodpovednosť sudcov, platové pomery sudcov a ich nároky po skončení výkonu sudcovskej funkcie). Preto súd za pasívne vecne legitimovaný subjekt o vzťahu ku nároku na vyplatenie odhodného považoval žalovaného v 2.rade, ako osobný úrad žalobkyne. V danom prípade sa nejedná o náhradu škody, za ktorú by v zmysle ustanovenia § 106 zákona o sudcoch zodpovedal štát, a za ktorý by konala príslušná správa súdu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nároky súvisiace so skončením výkonu funkcie sudcu upravuje § 21 zákona o sudcoch, ktoré v ods. 5 zákona upravuje, kedy sudcovi odhodné nepatrí a to ak bol odvolaný z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 alebo ak bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu. V prejednávacom prípade bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu, čo je práve dôvod v zmysle ustanovenia § 21 ods. 5 zákona o sudcoch, kedy sudcovi odhodné nepatrí. Žalovaný teda postupoval správne, keď žalobkyňi odhodné z tohto dôvodu nevyplatil. Na argumentáciu žalobkyne, že povinný vyplatiť odhodné, mal postupovať podľa Ústavy Slovenskej republiky a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čiže podľa medzinárodnej zmluvy, ktorá má prednosť pred zákonmi súd prvej inštancie uviedol, že je pravdou, že podľa článku 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach (uverejnený v Zbierke zákonov ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. v znení neskorších zmien) sa každý, kto je obvinený z trestného činu považuje sa nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom, ale treba odlišovať označenie vinný, či nevinný, od nároku na vyplatenie odhodného, ktorého nárok, výšku, či dôvody na nevyplatenie si môže upraviť legislatíva konkrétneho štátu, čo v danom prípade predstavuje osobitný predpis, zákon o sudcoch. Platná právna úprava je jednoznačná a neprichádza do úvahy iný výklad. Čo a týka namietaného nesúladu s Ústavou Slovenskej republiky, treba dať za pravdu argumentácii žalovaného v 1.rade, že nesúlad s ústavou nebol vyslovený a nebol dôvod, aby súd rozhodoval contra legem. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že aj keď žalobkyňa vyslovene v žalobe uviedla, že si uplatňuje nárok na zaplatenie odhodného ako pracovnoprávny nárok, súd sa zaoberal aj možnosťou posúdenia nároku na zaplatenie sumy 31.790 eur s príslušenstvom z pohľadu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa si takýto nárok u žalovaného v 1.rade uplatnila, o čom svedčí žiadosť o predbežné prejednanie nároku podľa § 15 zákona za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Podľa ustanovenia § 3 zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť predpokladá kumulatívne splnenie troch podmienok a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd prvej inštancie na tvrdenie žalobkyne, že škoda jej mala vzniknúť tým, že žalovaný v 2. rade, ako zamestnávateľ, nevyplatil odhodné uviedol, že v danom prípade nemal za preukázaný nesprávny úradný postup, nakoľko žalovaný v 2. rade ako osobný úrad žalobkyne postupoval pri rozhodovaní o vyplatení odhodného v zmysle ustanovenia § 21 ods. 5 zákona o sudcoch a žiadny iný nesprávny postup v spore nebol tvrdený ani dokazovaný. Preto nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 31.790 eur s príslušenstvom, ako škody z nesprávneho úradného postupu posúdil súd prvej inštancie ako nedôvodný. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 21 zák. č. 385/200 Z. z. o sudcoch a príslušenstvom a § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 CSP a pretože žalovaní mali vo veci úspech zaviazal žalobkyňu ku náhrade trov konania v plnej výške.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa v časti zamietnutia žaloby a uloženia povinnosti nahradiť žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade trovy konania v plnej výške. Výrok

súdu prvej inštancie o zastavení konania nebol odvolaním napadnutý. Ako odvolacie dôvody uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že neboli splnené procesné podmienky, a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K nespravodlivému súdному konaniu došlo aj porušením princípu právnej istoty (Dohovor čl. 6 ods. 1) ako aj tým, že v rozsudku absentuje náležité zdôvodnenie porušenia princípu právnej istoty o tom, prečo súd porušil túto zásadu, hoci by mal v súlade s princípom právnej istoty otázku vecnej legitímácie aj v tomto spore riešiť totožne. K odvolacím dôvodom uviedla, že v našom právnom poriadku platí prezumpcia nevinoty s čím sa súd nevysporiadal. Má za to, že ide o nespravodlivý súdny proces v zmysle Čl. 6 a to aj podľa ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Podľa § 150 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak, alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Podľa Čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Podľa Čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevyssloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Má zato, že súd prvej inštancie mal pri vyplatení odchodného aplikovať Čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, s poukazom na Čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a v súlade s Čl. 50 ods. 2 Ústavy SR. Konanie pred súdom bolo v zmysle Ústavy SR a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru nespravodlivé, pretože napriek tomu, že žalobkyňa pred pojednávaním žiadala od sudcu kópiu zápisnice, súd žalobkyni oznámil, že kópiu nevydáva. Žalobkyňa je dôchodkyňou, aj keď bývalou sudkyňou, je 64 ročná, kde sú už poruchy zabúdania, nebola súdom ani do pojednávania ani po pojednávaní poučená o možnosti požiadať o vyhotovenie kópie záznamu z pojednávania. Má za to, že súdy musia poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola účinne zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania; prílišný formalizmus a chýbajúce poučenie o právach účastníka pri realizácii práv účastníka (možnosť konfrontácie zachytenia priebehu pojednávania, vyjadrenia účastníkov konania s odôvodnením doručeného rozsudku a tým pádom aj možnosti obrany (útok) v rámci prvoinštančného, ako aj v rámci odvolacieho konania, nie je v súlade s požiadavkami spravodlivého súdneho procesu, ktorým sa realizuje základné ústavné právo na súdnu ochranu. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie v rozsudku nezdôvodnil na základe čoho, akého právneho predpisu si môže legislatíva SR upraviť odchodné. Súd prvej inštancie tvrdí, že nesúlad s ústavou nebol vyslovený a nebol dôvod aby súd rozhodoval contra legem. Súd prvej inštancie má ustanovenie § 21 ods. 5 zákon o sudcoch, ktorý predpokladá vinu sudcovi, hoci vina sudcovi nebola dokázaná a preto nemá podľa tohto ustanovenia nárok na odchodné, vykladať a uplatňovať v súlade s Čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, v zmysle Čl. 6 ods. 2. Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a Čl. 50 ods. 2 Ústavy SR. Nie je správny právny názor súdu, že vo veci nie je vecne pasívne legitimovaná SR- zast. Ministerstvom spravodlivosti SR. Podľa § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch Ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy a podľa § 25 ods. 1, 2, 3 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis. Výkon funkcie sudcu sa začína dňom zloženia sľubu a skončí sa v deň zániku funkcie sudcu, alebo v deň prerušenia výkonu funkcie sudcu, ak tento zákon neustanovuje inak. Osobitný úrad sudcu vedie písomnosti týkajúce sa sudcu a výkonu jeho funkcie v osobnom spise sudcu. Súdna prax v antidiskriminačných sudcovských žalobách bola ustálená Krajským súdom v Bratislave tak, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je štát zastúpený Ministerstvom spravodlivosti SR. Dáva do pozornosti aj právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I proti SR - zast. MS SR sp. zn. 18C/58/2007, kde samotné Ministerstvo spravodlivosti akceptovalo túto pasívnu vecnú legitímáciu. Žalobkyňa má za to, že v prejednávanej veci súd porušil princípu právnej istoty. Mzda a aj odchodné je upravené zákonom č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, a sudca je v zmysle tohto zákona v osobitnom právnom vzťahu k štátu. Osobný úrad sudcu, v danom prípade Okresný súd Bratislava I, len vykonáva správu súdov ako nižšia zložka Ministerstva spravodlivosti SR. Nie je možné súhlasiť s právnym zdôvodnením súdu, že žalobkyňa v čase podania žaloby už nevykonávala funkciu sudkyne a jej vzťah ku štátu zanikol. Z ustanovenia § 21 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch vyplýva, že pri skončení výkonu funkcie sudcu, po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, patrí sudcovi odchodné, teda zákon jednoznačne hovorí o sudcovi. Teda sudcovi patrí odchodné pri skončení funkcie výkonu funkcie sudcu a nie ako súd právne zdôvodnil, že v čase

podania žaloby už žalobkyňa nevykonávala funkciu sudkyne a jej vzťah k štátu zanikol. Žiadala zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátiť súdu prevej inštancie na ďalšie konanie, alebo zaviazat' žalovaného v 1. rade resp. žalovaného v 2. rade na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 31.790 eur s 8,3 % úrokom z omeškania od 07.02.2015 do zaplataenia a náhradu trov konania .

8. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná v 1.rade. Uviedla, že pokiaľ žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza, že konanie pre súdom prvej inštancie bolo nespravodlivé, pretože súd napriek jej žiadosti nevyhotovil kópiu zápisnice, žalobkyňa nebola poučená o možnosti požiadať o vyhotovenie kópie záznamu z pojednávania, poukazuje na svoj vek a označuje sa za slabšiu stranu v spore, tak konanie o náhradu škody nie je konaním, ktoré by CSP považoval za spor s potrebou ochrany slabšej strany. Zároveň z obsahu podaní žalobkyne je celkom zrejmé, že žalobkyňa ako bývalá sudkyňa nemôže byť ani len potenciálne slabšou stranou v spore, a to nielen z pohľadu jej celoživotného profesijného zamerania, ale aj z dôvodu, že vo svojich podaniach pracuje s mnohými právnymi predpismi, medzinárodnými dohovormi a uvádza aj konkrétne rozhodnutia súdov. Poukázala na príslušné ustanovenia CSP, podľa ktorých sa priebeh pojednávania sa vždy zaznamenáva technickým zariadením na zaznamenávanie zvuku a len v prípade, ak to súd považuje za vhodné a účelné, spisuje sa o procesných úkonoch (teda aj o priebehu pojednávania) zápisnica. Pokiaľ teda súd nepristúpil k vyhotovovaniu zápisnice z pojednávania, nemožno to považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. K námietke žalobkyne ohľadom poučovacej povinnosti súdu uviedla, že účelu základnej poučovacej povinnosti nezodpovedá paušálna poučovacia povinnosť o všetkých procesných právach a povinnostiach. CSP limituje rozsah poučovacej povinnosti na tie procesné práva a povinnosti, pri ktorých to zákon ustanovuje. Je teda nepochybné, že k porušeniu poučovacej povinnosti súdom by mohlo dôjsť výlučne v prípade, ak by CSP v príslušnom ustanovení konkrétnu poučovaciu povinnosť súdu ukladal. Z § 98 CSP poučovacia povinnosť súdu vo vzťahu k právu strany požiadať o vydanie kópie zvukového záznamu nevyplýva. Z uvedených dôvodov tak nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Žalobkyňa ďalej spochybňuje závery súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 1.rade poukazujúc na § 32 a § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. a § 25 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 385/2000 Z. z. a odkazujúc na bližšie nekonkretizovanú „súdnu prax v antidiskriminačných žalobách“ Krajského súdu v Bratislave. V tomto konaní však žalobkyňa nárok vyplývajúci z Antidiskriminačného zákona neuplatňuje a preto ňou prezentovaná argumentácia je bez osobitného významu. Rovnako ani v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 18C/58/2007 (ktorý rozhodovala žalobkyňa ako zákonná sudkyňa) nebol predmetom sporu pracovnoprávny nárok resp. mzdový nárok, ale určenie, že odmeňovanie žalobcu je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Žalovaná v 1. rade považuje argumentáciu žalobkyne ohľadom pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 1. rade za ničím nepodloženú a nesprávnu. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že súd mal ustanovenie § 21 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. vykladať a uplatňovať v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru a čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, žalovaná poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že právna úprava vzťahujúca sa na nárok sudcu na odchodné je jednoznačná a nepripúšťa iný výklad. Zároveň sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalovanej 1.rade, že nesúlad predmetného ustanovenia s Ústavou SR nebol vyslovený, z ktorého dôvodu nebol dôvod rozhodovať contra legem. Uvedené závery súdu prvej inštancie považuje žalovaná v 1.rade za správne a zákonné. K podaniu žalobkyne zo dňa 13.05.2018 kde uvádza, že mienila funkciu sudcu ukončiť neskôr, avšak vzhľadom na situáciu na OS Bratislava I sa vzdala funkcie už v priebehu januára 2015 uviedla, že ani pri zvýšenej snahe nerozumie, ako predmetné podanie súvisí s predmetom sporu, čo ním žalobkyňa mienila a prečo ho doručovala súdu po rozhodnutí vo veci samej. Na základe vyššie uvedeného má žalovaná 1. rade za to, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný a v danej veci absentuje jej pasívna vecná legitímácia. Žalovaný v 2.rade správne postupoval, ak žalobkyni nevyplatil odchodné, z dôvodov ktorých bola žaloba nedôvodná vo vzťahu k obom žalovaným. Navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

9. Žalovaný v 2.rade sa odvolaniu žalobkyne písomne vyjadril a uviedol, že odvolateľka v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti a argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Uvedené rozhodnutie považuje za vecne správne, napriek tomu, že sa súd prvej inštancie pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia nevysporiadal s námietkou o tom, kto je v súčasnosti osobným úradom žalobkyne, pričom podľa jeho názoru je osobným úradom žalobkyne Ministerstvo spravodlivosti SR, preto vo veci nie je daná pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade.

10. Žalobkyňa sa písomným vyjadrením vyjadrila k vyjadreniam žalovaných v 1. rade a 2. rade k odvolaniu. Nesúhlasila s tvrdeným nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 1. rade. Namietala tvrdenie žalovanej v 1. rade, že sa jedná o mzdový nárok a o individuálny pracovný spor, za ktorého vyplatenie /nevyplatenie/ nesie zodpovednosť „zamestnávateľ“ t.j. osobný úrad žalobkyne. Žalobkyňa sa domáha nároku - odchodného, v súvislosti so vzdaním sa funkcie sudkyne, v zmysle § 21 ods. 2, 3 Zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, a je v právnom vzťahu k žalovanému 1. rade Slovenskej republiky zast. Ministerstvom spravodlivosti SR a nie k osobnému úradu, t.j. k Okresnému súdu Bratislava I. Pri skončení výkonu funkcie sudcu po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok patrí sudcovi odchodné a nie je povinnosť sudcu na vyplatenie odchodného vyzývať, alebo sa inak domáhať zákonom priznaných nárokov. Pokiaľ sa žalovaná 1. rade odvoláva na niektoré rozhodnutia súdov tieto nesúvisia s prejednávaným sporom. Judikatúra nie je predmetom dokazovania. Žalovaná 1. rade vo vyjadrení uvádza, že súdna prax Krajského súdu v Bratislave sa dotýka nárokov uplatnených podľa Antidiskriminačného zákona a preto namieta svoju pasívnu vecnú legitímáciu. Uviedla, že sudcovských antidiskriminačných žalobách išlo o riešenie obdobného (pracovnoprávneho) vzťahu, tak ako je to aj v prejednávanej veci. Preto je nutné dodržať princíp právnej istoty a nerozhodnúť v súvislosti s pasívne vecne legitimovaným subjektom odlišne. K nespravodlivému súdneho konaniu došlo aj porušením princípu právnej istoty (Dohovor čl. 6 ods. 1), ako aj tým, že v rozsudku absentuje, v rozpore s Čl. 2 CSP náležité, dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, ako aj s poukazom na Čl. 3 Civilného sporového poriadku, hoci skutkové a právne osobitosti žaloby v súvislosti s vecne pasívne legitimovaným subjektom sú rovnaké a Krajským súdom v Bratislave bola právoplatne vyriešená aj otázka pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 1. rade. Nesúhlasí s tvrdením žalovanej 1. rade, že právna úprava vzťahujúca sa na nárok sudcu na odchodné je jednoznačná a nepripúšťa iný výklad. Ďalej uviedla, že z poučenia doručeného súdom žalobkyňi, nebola súdom do termínu pojednávania, ani v súvislosti so žiadosťou žalobkyne pred otvorením pojednávania o vyhotovenie kópie zápisnice súdom poučená v zmysle všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 160 ods. 1, nakoľko sudkyňa namiesto poučenia o skutočnosti, že priebeh pojednávania bude zaznamenávaný technickými prostriedkami, oznámila žalobkyňi, že „zápisnicu nevydávame“ čo podľa názoru žalobkyne, prejavujúcej vôľu smerujúcu k realizácii procesného práva (§ 98 ods. 2 CSP - ak strana požiadala súd o kópiu záznamu, súd ju vydá bezodkladne), je odňatím práva konať pred súdom. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného 2. rade k odvolaniu uviedla, že namietané nevysporiadanie sa súdu s námietkou, kto je v súčasnosti osobným úradom žalobkyne, je podľa názoru žalobkyne vzhľadom na predmet sporu právne irelevantné. Predmetom sporu nie je, kto je v súčasnosti osobným úradom žalobkyne, ale predmetom sporu je odchodné žalobkyne ku dňu skončenia osobitného vzťahu sudkyne k štátu, Žalobkyňa v ďalšom podaní uviedla, že v konaní na os Bratislava III rozhodovala sudkyňa JUDr. Silvia Gandelová, ktorá pôsobila súčasne aj vo funkcii podpredsedníčky Okresného súdu Bratislava III. Podľa názoru žalobkyne, pozícia v postavení podpredsedníčky súdu a súčasne aj sudkyne, je zásahom štátu do výkonu súdnej moci.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.07.2021 (§ 378 CSP, § 219 ods. 3 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolací súd potvrdil na základe dôvodov uvedených nižšie, pretože je vecne správny. Odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 CSP zdôvodnil.

13. Obsah odvolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené

také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

14. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť ex offio (§ 380 ods. 2 CSP).

15. Odvolateľka v odvolaní uvádzala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. písm. a), b) a h) CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 pís. a) CSP, je naplnený vtedy, ak neboli splnené procesné podmienky t.j. také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 písm. b) CSP t.j. , že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej práv dosiahne určitú intenzitu. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základným slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil z jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

18. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobkyne vymedzených v podanom odvolaní sa stotožňuje so správnymi skutkovými závermi, ako aj právnym posúdením prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

19. Žalobkyňa v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že ustanovenie § 21. ods.5 zák. č. 385/200 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý predpokladá vinu sudcovi, hoci mu nebola dokázaná, a preto nemá nárok na odchodné sa má vykladať a uplatňovať v súlade s čl. 7 ods. 5 a čl. 50 Ústavy SR a s čl.6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“). Odvolací súd k tomu uvádza, že § 21 zákona o sudcoch upravuje nároky sudcu v súvislosti so skončením výkonu funkcie sudcu. V odsekoch 2 a 3 uvedeného ustanovenia upravuje podmienky vzniku a výšku nároku na odchodné, pričom v odseku 5 upravuje podmienky, kedy sudcovi v súvislosti so skončením výkonu funkcie sudcu odchodné nepatrí. Ide o situácie, ak bol sudca odvolaný z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 alebo ak bolo disciplinárne konanie vedené proti sudcovi zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu.

20. Odvolací súd nespochybňuje žalobkyňou uvádzanú prednosť Dohovoru v oblasti ľudských práv a základných slobôd, ktoré jeho úprave podliehajú. Odvolací súd ale zdôrazňuje, že žalobkyňou namietaná prednosť Dohovoru a poukazanie na jeho konkrétne ustanovenia (čl. 6 ods. 2) sa spája s posudzovaním prezumpcie nevinoty, čo je inštitút výrazne právne odlišný od nároku na peňažné plnenie - odchodné, ktorého sa žalobkyňa domáha. Nie je možné opomenúť, že prípadné peňažné nároky spojené so skončením výkonu funkcie sudcu, ako aj úprava podmienok pre vznik tohto nároku sú zverené do kompetencie vnútroštátneho práva a nie je ich možné považovať za základné ľudské práva a slobody podliehajúce prednostnej úprave Dohovorom. Obdobne to platí i vo vzťahu k výhradám

žalobkyne o aplikácii čl. 7 ods. 5 a čl. 50 ods.2 Ústavy SR upravujúcej prednosť medzinárodných zmlúv v oblasti ľudských práv a základných slobôd a upravujúcimi prezumpciu nevinu .

21. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil a medzi stranami nebolo ani sporné, že žalobkyňa, proti ktorej bolo vedené disciplinárne konanie, sa vzdala funkcie sudcu a disciplinárne konanie voči nej bolo z tohto dôvodu zastavené. Preto súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právne záveru, že žalobkyňin nárok na odchodné z uvedeného dôvodu nevznikol. K námietkam žalobkyne ohľadne nerešpektovania prezumpcie nevinu odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie neposudzoval a ani neskúmal skutočnosť, či sudkyňa bola alebo nebola v disciplinárnom konaní uznaná za vinnú alebo nie, táto právomoc patrí do pôsobnosti disciplinárnych senátov, ktoré jedinú sú oprávnené konať a rozhodovať v disciplinárnom konaní proti sudcovi a posudzovať tak otázku disciplinárnej zodpovednosti sudcu. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci posudzoval splnenie zákonných predpokladov na vyplatenie odchodného žalobkyňi v súvislosti s ukončením výkonu funkcie sudcu na základe jej rozhodnutia o vzdaní sa funkcie sudcu. Nakoľko z právoplatného rozhodnutia disciplinárneho senátu je zrejmé, že disciplinárne konanie bolo voči žalobkyňi zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu, správne potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyňi na vyplatenie odchodného z tohto dôvodu v zmysle § 21 ods. 5 zákona o sudcoch nevznikol a žalobu na vyplatenie odchodného ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne aplikoval platné a účinné zákonné ustanovenie t.j. vec správne právne posúdil a rozhodol o nedôvodnosti nároku žalobkyne v zmysle platnej právnej úpravy a v súlade s ňou, preto odvolacia námietka, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci nebola dôvodná. Súd prvej inštancie ani neporušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces, nakoľko právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

22. Ako vyplýva z vyššie uvedeného súd prvej inštancie nárok žalobkyne uplatnený v žalobe posúdil ako nedôvodný a žalobu zamietol. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v spore nepreukázala svoju vecnú aktívnu legitímáciu, ktorá vždy vyplýva z hmotného práva, pretože jej nárok na odchodné v zmysle zákonných kritérií nevznikol. Preto sa odvolací súd nezaoberal námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní k pasívnej vecnej legitímácii žalovaných v 1. a 2. rade, nakoľko tieto sú v kontexte zamietnutia žaloby irelevantné, keďže nárok žalobkyne uplatnený žalobou nebol v zmysle hmotného práva daný a odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožnil. K námietke žalobkyne o porušení princípu právnej istoty v otázke posúdenia pasívnej vecnej legitímácie s poukazom na čl. 3 CSP a rozhodnutia okresného a krajského súdu odvolací súd uvádza, že podľa čl. 3 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít, pričom rozhodnutia okresných ani krajských súdov nemožno považovať za ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít. Preto rozhodnutím súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť ani k porušeniu princípu právnej istoty v tomto smere.

23. V odvolaní žalobkyňa ďalej namietala, že došlo k nespravodlivému súdному konaniu, nakoľko nebola súdom prvej inštancie poučená o možnosti požiadať o kópiu zvukového záznamu z pojednávania a keď požiadala na pojednávaní o kópiu zápisnice, zákonná sudkyňa uviedla, že kópiu zápisnice nevydáva. K uvedenému odvolací súd uvádza, že právo strany sporu vyžiadať si kópiu zvukového záznamu, alebo zápisnice (ak bola vyhotovovaná) vyplýva z procesného predpisu § 98 a § 99 CSP, pričom súdu z uvedených ustanovení a ani z § 160 CSP nevyplýva povinnosť strany sporu o tomto poučovať. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že ide o pracovnoprávny spor, kde je slabšou stranou, odvolací súd k tomu uvádza, že takáto povinnosť súdu nevyplýva ani z § 318 CSP, ktoré upravuje poučovaciu povinnosť súdu v individuálnych pracovnoprávných sporoch. Pre úplnosť odvolací súd k uvedenej námietke žalobkyne dodáva, že ako vyplýva zo zvukového záznamu z pojednávania konaného pred súdom prvej inštancie dňa 20.03.2018 žalobkyňa požiadala o kópiu zápisnice, pričom zákonná sudkyňa uviedla, že zápisnicu nevyhotovuje, iba zvukový záznam a žalobkyňa o kópiu zvukového záznamu nepožiadala. Nie je teda ani pravdivé tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že na jej žiadosť o vydanie kópie zápisnice zákonná sudkyňa uviedla, že „zápisnicu nevydávam“. Navyše žalobkyňa mohla a môže o kópiu zvukového záznamu požiadať kedykoľvek. Uvedená námietka žalobkyne nie je preto dôvodná.

24. Žalobkyňa ďalej namietala, že zákonná sudkyňa v prejednávanej veci bola aj podpredsedníčkou súdu a preto jej pozícia je zásahom štátu do súdnej moci. Odvolací súd k tomu uvádza, že v zmysle platnej právnej úpravy obsiahnutej v Ústave SR, zákone o sudcoch a v zákone č. 757//2004 Z. z. o súdoch je výkon riadenia a správy súdov striktné oddelený od výkonu súdnictva. To znamená, že riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov a sudca ako predstaviteľ súdnej moci je pri výkone svojej funkcie nezávislý. Samotná skutočnosť, že zákonná sudkyňa v prejednávanej veci vykonáva aj funkciu podpredsedníčky súdu neznamena bez ďalšieho zásah štátu do výkonu súdnej moci zákonnej sudkyne. Sudcovia sa môžu podieľať na správe a riadení súdov aj vykonávať súdnictvo za stanovených zákonných podmienok. Odvolateľka ani neuviedla v čom konkrétne, t.j. a v akom protiprávnom konaní mal zásah štátu do súdnej moci spočívať. Preto túto námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú.

25. Pokiaľ ide o ďalšie námietky uvádzané v písomných podaniach po podaní odvolania, tieto sú z hľadiska odvolacieho konania nedôvodné, pričom je zrejmé, že neboli ani predmetom konania a rozhodovania na súde prvej inštancie a viažu sa aj k iným súdnym konaniam, ktoré žalobkyňa vedie, ktoré však neboli spojené na spoločné konanie. Tieto námietky sú preto značne neprehľadné. Odvolací súd sa nimi nezaoberal, nakoľko to nebolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci potrebné.

26. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol o žalobe vecne správne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaní boli v odvolacom konaní vo veci úspešní, a preto im priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).